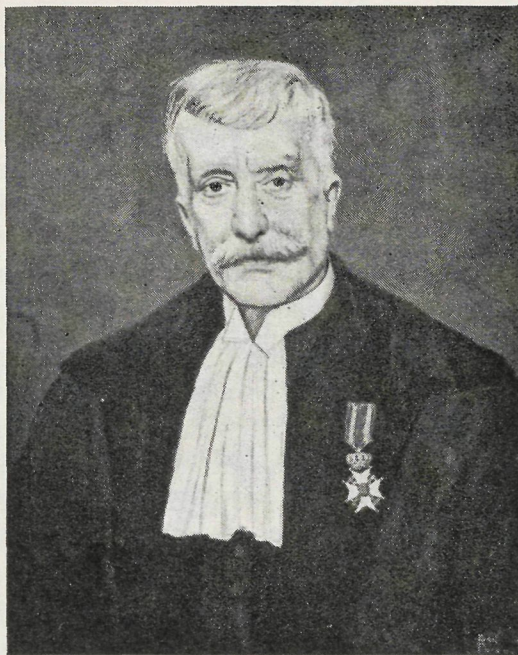

plaats; primair was het bezwaar: wij hebben geen mannen. De minste moeite gaf de theologische faculteit. In 1890 werd daarin Geesink benoemd. De juridische faculteit werd in hetzelfde jaar uitgebreid door de benoeming van Prof. W. H. de Savornin Lohman, de eerste jurist van de V.U., die de doctorsgraad verwierf. Maar daartegenover stond, dat de vader van deze nieuwe hoogleraar tijdelijk de V.U. had moeten verlaten, omdat hij in 1889 tot het ministerschap was geroepen. Toen de verkiezingen in 1891 groot verlies voor de anti-revolutionnairden brachten — ze verloren zes van hun

Dr G. H. J. W. J. Geesink

zeven en twintig zetels — nam het ministerie ontslag en keerde Lohman — de vader — tot zijn professoraat terug. Op de jaarvergadering van 1891 deed de voorzitter, kennelijk onder de indruk van deze anti-revolutionnaire nederlaag, aarzeland een profetie, die in genen dele bewaarheid is: Lohman was minister geweest, *een eere die wellicht nooit voor de Vrije Universiteit weerkeeren zal*. Nauwelijks tien jaar later was een hoogleraar der Vrije Universiteit kabinetsformateur en minister-president en hoevele malen zou daarna de kroon nog een beroep doen op de mannen der Vrije Universiteit, tot vandaag toe! Zelfs in dat moeilijke jaar 1891, toen het verlies nauwelijks te verkroppen leek, heeft men in de V.U.-kringen geweten, dat men moest blijven geloven: *menige verschansing had de vijand veroverd; maar dankende voegde men er aan toe: Het beste pantserfort, de Vrije Universiteit, staat nog ongedeerd. En daar worden de geestelijke wapenen gesmeed*.

Met dat al bleef het de eerste tijd een getob professoren te vinden. Vergelijken we ten bewijze daarvan de jaren 1880 en 1895. In die vijftien jaar is de groei toch wel heel bescheiden. Met vijf professoren begon men in 1880: Kuyper, Rutgers, Hoedemaker, Fabius en Dilloo. Ondanks vijf nieuwe benoemingen — Woltjer, de beide Lohmans,